

Біла заздрість і чорна заздрість

Олег Паламарчук

Тинялися світами дві чаклунки — Біла Заздрість і Чорна Заздрість. Нишком залазили людям в душі, щоб помірятися силами: чия візьме?

Якось застала темна ніч обох мандрівниць біля невеличкого хутора, де проживав сіромаха Іван Бомко. Хата у господаря трималася на чесному слові, по вікна вгрузла в землю, а на даху трава виросла.

— Здоров був, Іване! — завітала першою Біла Заздрість. — Даси притулок у своїй хаті?

— А чом би й ні? — добродушно відповів господар. — Хліба і так нема, я сплю на печі, хіба долівку займай, не шкода.

Тільки задрімав чоловік, а Біла Заздрість йому в душу:

— Глянь довкола себе, як люди живуть. Трудяться від зорі до зорі, але ж і мають хати біленькі, на столах свіжий хліб. Ось бери приклад із сусіда свого Панаса-мірошника. Чим ти гірший за нього? Чи руки не такі? Чи Бог розуму не вділив?

Прокинувся вранці Іван Бомко, висунув свого носа надвір — холодно. Позіхнув солодко — та й знову на піч. Побачила Біла Заздрість, нічого тут робити, подалася геть, навіть не прощаючись.

За нею увійшла до хати Чорна Заздрість. Іван Бомко не відмовив і цій мандрівниці.

— Хіба справедливо, що хтось наминає галушки із салом, а для тебе і житній хліб — свято? — шептала Іванові вночі Чорна Заздрість. — Бог усіх людей зробив рівними! Мірошник Панас насміхається з тебе, лайдаком називає, а ти пусти йому червоного півня у двір — залишиться голий-босий.

Цілий день мучила Івана Бомка Чорна Заздрість. І лиш тоді заспокоївся господар-лайдак, коли запалала садиба мірошника. Нищівний вогонь зрівняв їх — обидва стали бідними.

А невтомні чаклунки Біла Заздрість і Чорна Заздрість мандрували далі по землі. Де пройде Біла Заздрість — розквітають сади, колосяться пшениці поля, виростають міста, розвиваються наука, культура, мистецтво. Чорна Заздрість сіє ворожнечу, залишає після себе сльози, згарища, злиденні поселення нищих духом людей.